

Arrest

nr. 121 454 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing aangaande (T. A. A.), verder verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Sheladze, Dohuk (Noord-Irak). Op 26 juni 2012 zou u op een huwelijksfeest uw huidige partner, Hzijan Mahdi Rashid (OV X), een Koerdische afkomstig uit Dereluk, Dohuk (Noord-Irak) hebben leren kennen. U zou op slag verliefd op haar geworden zijn en, via tussenkomst van uw nichtje, met haar in contact zijn gekomen. Jullie zouden op het huwelijksfeest kort met elkaar gepraat hebben en u zou haar gezegd hebben dat u haar hand zou vragen. Jullie zouden telefoonnummers - daar zij geen eigen telefoon had zou ze u het nummer van haar zus hebben gegeven - hebben uitgewisseld en de dag nadien zou u haar hebben opgebeld. Met medeweten van haar zus zouden jullie erin geslaagd zijn in 't geniep telefonisch contact met elkaar te onderhouden. U zou uw broer (N.) reeds van in het begin hebben verteld dat u om haar hand wilde vragen maar uw broer zou u hebben

aangeraden eerst te zien of het wel klikte tussen jullie. Na drie à vier maanden zou (N.) de broer van Hzjian hebben gecontacteerd met de melding dat zij zouden langskomen om de hand van zijn zus te vragen. De volgende dag zou u uw vriendin kort hebben ontmoet bij haar buurmeisje (S.) - zij was op de hoogte van jullie relatie en had aangeboden dat jullie elkaar af en toe bij haar thuis konden ontmoeten - om haar te melden dat binnenkort een aanzoek zou worden gedaan. Twee à drie dagen later zou uw familie bij de familie van Hzjian zijn langsgedaan om een huwelijksaanzoek te doen. De familie van Hzjian zou gezegd hebben dat ze jullie later een antwoord zou geven en uw familie naar huis hebben gestuurd. Volgend op dit aanzoek zou uw vriendin hardhandig zijn aangepakt door haar broers. Jullie zouden dan ook moeilijker telefonisch contact kunnen blijven houden. In de mate van het mogelijke zouden u en Hzjian elkaar vervolgens af en toe bij (S.) hebben ontmoet. Daar jullie nog altijd geen antwoord hadden gekregen op het huwelijksaanzoek zou uw familie in de daaropvolgende maanden nog elf keer bij Hzjian zijn langsgedaan om haar hand te vragen. Telkens zou haar familie een uitvlucht hebben gezocht om jullie niet te antwoorden. Daar een bepaalde oom altijd bij de aanvragen aanwezig was zou u reeds het vermoeden hebben gehad dat hij Hzjian voor zijn zoon wilde houden. U zou uw vriendin hierover hebben aangesproken maar zij zou niets geweten hebben. Toen uw familie de 12de keer bij Hzjian's familie langsging om haar hand te vragen, +/- in maart 2013, zouden haar broers hebben gezegd dat het aanzoek nooit zou worden goedgekeurd en hen hebben duidelijk gemaakt dat ze niet meer moesten terugkomen. Via Hzjian zou u toen vernomen hebben dat ze inderdaad zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef. Ook zou een vriend van Hzjian's familie, een zekere (J.), u hebben duidelijk gemaakt dat het geen zin had om nog langer aan te dringen gezien het geplande huwelijk met (D.). In de periode volgende op de definitieve afwijzing zou u voor het eerst seksueel contact hebben gehad met Hzjian bij (S.) thuis. Dit zou zich nog een aantal keer hebben herhaald wanneer jullie elkaar ontmoetten bij (S.). Op 14 mei 2013 zou u 's middags op uw werk zijn opgebeld door Hzjian. Ze zou u hebben verteld dat ze zwanger was en dat ze ook haar zus hiervan op de hoogte had gebracht. Haar zus zou er vervolgens mee bedreigd hebben het nieuws door te vertellen aan Hzjian's broers wanneer deze thuiskwamen. Diezelfde avond zou de zus daadwerkelijk één van de broers hebben ingelicht over de zwangerschap. Uw vriendin zou hierop zijn geslagen en door de broer met de dood zijn bedreigd. Toen iedereen vervolgens gaan slapen was zou ze u opnieuw hebben opgebeld en jullie zouden hebben afgesproken dat u haar de volgende ochtend zou ophalen bij haar thuis. Op 15 mei 2013 zou Hzjian de ouderlijke woning hebben verlaten en met u naar Shakhlawā zijn gegaan bij uw zus en schoonbroer. Uw broer (N.) zou een imam hebben geregeld en op 18 mei 2013 zouden jullie er religieus zijn gehuwd. Uw broer (N.) zou nog een aantal pogingen hebben ondernomen om te bemiddelen bij de familie van Hzjian doch tevergeefs. Uiteindelijk zou de familie van Hzjian uw broer duidelijk hebben gemaakt dat hij ook problemen zou kennen indien u niet ophield te proberen een oplossing voor het probleem te vinden. Via uw familie zou u vernomen hebben dat de familie van Hzjian naar jullie op zoek was en ondermeer ook bij uw zus was langsgedaan om u te vinden en te doden. Om jullie levens te redden zou uw broer jullie vlucht uit Irak hebben geregeld en voor reisdocumenten hebben gezorgd. Toen jullie de nodige papieren hadden zouden jullie op 11 juli 2013 Noord-Irak hebben verlaten en met het vliegtuig naar Istanbul zijn gereisd. Tijdens jullie verblijf in Istanbul zouden jullie nogmaals vernomen hebben dat de familie van Hzjian nog steeds naar jullie op zoek is. Op 4 september 2013 zouden jullie Turkije verlaten hebben en met een vrachtwagen zouden jullie naar België zijn verder gereisd. U zou, met uw vriendin, op 9 september 2013 in België zijn aangekomen en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs neer. Nu uw gehoor bezorgde u de commissaris-generaal nog uw Iraaks paspoort en uw Turks visum.

B. Motivering

"Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees voor vervolging door uw familie.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u en uw partner Ayad Tatar Aziz elkaar veelvuldig en op flagrante wijze tegenspraken en dit met betrekking tot essentiële elementen van jullie relaas.

Zo verklaarde u dat Ayad's familie een paar weken - het was nog geen maand - nadat u Ayad op 26 juni 2012 had leren kennen een eerste keer bij uw familie langskwam om uw hand te vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde hierbij ook nog dat de broer van Ayad voordien telefonisch contact had gezocht met uw familie waarbij uw familie werd ingelicht van het feit dat zij interesse hadden in u (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9). Ayad beweerde daarentegen dat het eerste huwelijksaanzoek pas plaatsvond 3 à 4 maanden nadat jullie elkaar op 26 juni 2012 hadden leren kennen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 7 en p. 10). Ook Ayad stelde dat er vooraf reeds contact was geweest tussen zijn broer en uw broer waarbij uw broer reeds werd ingelicht van het feit ze uw hand zouden komen vragen, maar volgens Ayad gebeurde dit tijdens een ontmoeting op straat (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 8). Ayad vervolgens gewezen op uw verklaringen en om enige uitleg

gevraagd voor de verschillen, kon hij deze niet verklaren. Hij kwam niet verder dan eerst op te merken dat u misschien verkeerd werd begrepen tijdens het gehoor. Wanneer de 'protection officer' hierop repliceerde dat u tijdens het gehoor meermaals werd gevraagd of u de tolk begreep én dat u het moest aangeven als u bepaalde dingen niet begreep, stelde hij zonder meer niet te weten waarom u een andere versie weergaf. Betreffende de ontmoeting tussen beide broers voor het eerste aanzoek, stelde Ayad uiteindelijk niet te weten of deze rechtstreeks dan wel via de telefoon plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 26). Dit is niet geloofwaardig. Waar u voorts verklaarde dat uw familie reeds bij het eerste huwelijksaanzoek duidelijk te kennen gaf dat ze niet akkoord gingen met een huwelijk tussen u en Ayad én hiermee ook nooit akkoord zouden gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9), stelde uw vriend dan weer dat uw familie bij 11 van 12 aanzoeken nooit een duidelijk antwoord heeft gegeven. Uw familie zou zich altijd hebben weggestoken achter bepaalde uitvluchten en pas bij het 12de aanzoek zou uw familie klaar en duidelijk hebben gezegd dat Ayad's familie jullie met rust moest laten (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 7). Waar u voorts stelde dat u reeds bij het eerste aanzoek vernam dat het huwelijk werd geweigerd omdat Ayad geen familie was én omdat u aan uw neef (D.) zou worden uitgehuwelijkt (zie gehoorverslag CGVS p. 7), stelde Ayad dan weer dat hij wel een vermoeden had dat u met uw neef zou moeten huwen, maar toen hij u daarover aansprak zou u hierover niets geweten hebben. Pas na het 12de huwelijksaanzoek zou u Ayad zijn vermoeden betreffende een huwelijk met (D.) bevestigd hebben. Voorts zou ook een vriend van uw familie, (J.), hem na het 12de aanzoek uitdrukkelijk over het geplande huwelijk tussen u en (D.) hebben verteld (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 8). Van enig tussenkoms van uw familielid (J.) heeft u dan weer met geen woord gerept. Ook hier werd Ayad om enige opheldering gevraagd doch weerom kon hij geen overtuigende uitleg geven. Zo stelde hij dat zijn familie misschien wel al op de hoogte was maar het hem niet wilde zeggen. Hem vervolgens gevraagd waarom zijn familie dan nog 11 keer zou zijn blijven langskomen bij uw familie als ze al zouden geweten hebben dat het aanzoek nooit zou aanvaard worden, stelde hij dat zijn familie hem wilde helpen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Deze uitleg houdt geen steek.

Waar u voorts verklaarde dat u Ayad nadat het eerste aanzoek werd geweigerd ook af en toe bij (S.) ontmoette (zie gehoorverslag CGVS p. 7), beweerde Ayad dan weer dat jullie elkaar de eerste keer ontmoetten bij (S.), nl. voor het eerste aanzoek plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 6). Weerom kon Ayad deze ongerijmdheid niet vergoelijken. Hij kwam niet verder dan op te merken dat hij het niet weet, dat jullie veel meemaakten en naar hier kwamen in de hoop hulp te krijgen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 17). Nog volgens uw verklaringen hadden u en Ayad voor het eerst seksueel contact 10 dagen nadat het eerste huwelijksaanzoek geweigerd werd (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Ayad zelf beweerde dan weer dat jullie voor het eerst naar bed gingen met elkaar nadat hij 12 keer om uw hand had gevraagd (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 9). Opnieuw werd Ayad met uw verklaringen geconfronteerd maar een verduidelijking kwam er niet en hij kwam niet verder dan te verwijzen naar jullie moeilijke reis, het feit dat u zwanger bent en dat jullie veel meemaakten (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 18). Waar u verklaarde dat u een paar maanden voor uw vertrek vermoedde dat u zwanger was en een week voor uw vertrek uw zus hiervan op de hoogte bracht (zie gehoorverslag CGVS p. 11 en 19), stelde Ayad dan weer dat u hem de dag voor uw vlucht uit uw huis op de hoogte bracht van uw zwangerschap. Nog volgens Ayad was u ook zelf pas sinds die dag op de hoogte van uw zwangerschap én u vertelde het uw zus ineens ook diezelfde dag (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 13 en 14). Overeenkomstig uw verklaringen bleef u nog een week thuis nadat u uw zus had verteld dat u zwanger was. U stelde eveneens dat uw zus dit nieuws pas na een paar dagen aan uw broer vertelde (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Ayad beweerde dan weer dat u reeds de dag nadat u uw zus inlichtte van uw zwangerschap de ouderlijke woning ontvluchtte. Nog volgens Ayad zou uw zus ook diezelfde dag nog uw broer op de hoogte hebben gebracht van uw zwangerschap (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 13 en 15). Hier kwam Ayad dan weer niet verder dan louter op te merken dat hij de feiten heeft verteld zoals hij ze van u had gehoord. Waarom u hem dan een andere versie van de feiten zou hebben voorgeschoteld kon hij niet verklaren (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 18).

Volgens uw verklaringen kende de familie van Ayad geen problemen met uw familie omwille van jullie geheime relatie en uw zwangerschap. U was degene die werd gezocht en die, samen met uw kind, moest gedood worden. Nog volgens uw verklaringen ging uw familie u niet zoeken bij de familie van Ayad (zie gehoorverslag CGVS p. 13, 14 en 15). Ayad zelf zei dan weer dat zijn familie werd bedreigd door uw familie én hij stelde eveneens dat uw familie ook naar hem zocht, waarschijnlijk om hem te doden. Ayad stelde voorts uitdrukkelijk dat het ook zijn probleem was en merkte op dat uw familie bij zijn zus is langsgegaan op zoek naar hem (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 17). Na uw verklaringen te hebben gehoord stelde Ayad dat u misschien niet weet dat uw familie langsging bij zijn familie én hij merkte nog op dat hij niet verplicht is om u bang te maken (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Zonder afbreuk te doen aan zijn intentie om u te beschermen mag er redelijkerwijs toch worden verondersteld dat Ayad u wel degelijk inlicht over de evolutie van jullie situatie in uw land van herkomst

zodat ook u een duidelijk zicht heeft op de risico's die jullie mogelijks lopen in geval van een eventuele terugkeer. U verklaarde nog dat de broer van Ayad, samen met andere familieleden van uw man, tweemaal probeerde om bij uw familie, via bemiddeling, tot een oplossing te komen, doch tevergeefs (zie gehoorverslag CGVS p. 22), terwijl Ayad dan weer stelde dat uw broer met één iemand van uw familie contact had in de hoop tot een oplossing te komen. Ayad kon evenwel niet precies zeggen hoeveel pogingen zijn broer ondernam en gokte tussen één keer, tien keer of meer (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 16). Volgens Ayad had u misschien meer informatie hierover (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Gezien u en Ayad op dat moment in Shakhlawā verbleven én de broer van Ayad diegene was die de pogingen ondernam, kan er logischerwijs worden verondersteld dat Ayad over dezelfde informatie zou beschikken als u. Dat u, zoals Ayad beweert, meer informatie zou hebben over deze bemiddelingspogingen klemt dan weer met de intentie van Ayad om u te beschermen en u geen schrik aan te jagen (zie supra). Waar u verklaarde dat u ook na jullie aankomst in België nog van Ayad's familie hoorde dat uw familie nog steeds naar u op zoek is en u wil doden - de laatste keer dat u dit nieuws hoorde was een paar dagen voor uw gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 14) - stelde Ayad dan weer uitdrukkelijk dat jullie de laatste keer iets vernamen over jullie situatie in Irak toen jullie in Istanbul waren. Hij merkte hierbij uitdrukkelijk op blij te zijn dat jullie niets meer vernamen sinds jullie twee maanden terug in België aankwamen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 17). Ook deze ongerijmdheid kon Ayad niet verklaren. Hij stelde zonder meer dat hij gelijk had en dat u zich vergiste (zie gehoorverslag CGSV Ayad p. 19).

Tot slot legden u en Ayad nog tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de identiteitsdocumenten die u voorlegde en de manier waarop u deze hier ontving. U stelde dat uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bij uw moeder lagen en dat de broer van Ayad deze, na jullie vertrek, 'via via' van uw moeder heeft verkregen en deze vervolgens naar u in België kon opsturen (zie gehoorverslag CGVS p. 16 en 17). Volgens Ayad zorgde zijn broer voor een nieuwe identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs voor u toen jullie in Shakhlawā verbleven. Hij zou hiertoe smeergeld hebben betaald om dit in orde te krijgen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 11-12). Na confrontatie met uw verklaringen stelde Ayad dat u het over uw oude identiteitskaart had. Hij beweerde dat uw broer, via een tussenpersoon, van uw moeder uw oude identiteitskaart kreeg en vervolgens op basis van deze oude identiteitskaart een nieuwe voor u kon aanvragen. Deze uitleg kan niet worden weerhouden, temeer daar Ayad, toen hij werd gevraagd hoe zijn broer in de mogelijkheid was om zonder uw aanwezigheid een identiteitskaart aan te vragen, beweerde dat zijn broer alles regelde met smeergeld. Ayad hierop gewezen, stelde hij nu plots dat zijn broer niet betaalde voor uw identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 18). Bovendien werd uzelf tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gevraagd of de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs dat u voorlegde bij uw gehoor oude of nieuwe documenten betroffen, en uit uw verklaringen blijkt geenszins dat het hier om stukken gaat die juist voor en met het oog op uw vertrek uit Irak werden aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 17).

Voorgaande bevindingen maken dat reeds de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw familie in Irak wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw incoherente en onaannemelijke verklaringen. U beweerde in Irak niet vrij te zijn en onder de strenge controle van uw broers te leven thuis. Zo mocht u niet langer naar school gaan, mocht u niet uit werken, diende u thuis te blijven om uw moeder te helpen met het huishouden en mocht u geen eigen gsm hebben. U zou aanvankelijk telefonisch contact hebben gehad met Ayad maar nadat zijn familie de eerste keer om uw hand kwam vragen, zou het moeilijker geworden zijn om nog telefonisch contact te kunnen hebben. Naarmate de familie van Ayad bleef langskomen om uw hand te vragen, zouden uw broers almaar strenger naar u toe hebben opgetreden. Hierbij is het vooreerst opmerkelijk dat u niet duidelijk kan aangeven waarom het na het eerste aanzoek moeilijker werd en evenmin kan verduidelijken waaruit die strengere controle juist bestond. U hiernaar gevraagd stelde u aanvankelijk dat uw broers na het eerste aanzoek beseften dat u verliefd was op Ayad en u bijgevolg onder toezicht werd geplaatst (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U gevraagd waaruit de steeds strenger wordende controle dan bestond, stelde u dat u voorzichtiger moest zijn en uw vriend niet altijd kon zien wanneer u wilde. U erop gewezen dat dit toch al zo was van in het begin, stelde u dat u het huis niet meer kon verlaten wanneer uw broers thuis waren en u wees erop dat uw broers niet wisten dat u nog bij (S.) ging om uw vriend te zien. U nogmaals gevraagd hoe uw broers u konden controleren als ze niet thuis waren, repliceerde u dat ze op uw moeder rekenden (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dat uw broers, die reeds na het eerste aanzoek zo kwaad waren en u mishandelden omdat u het aangedurfd verliefd te worden op uw vriend - toen wisten ze zelfs nog niet eens dat u in het geniep telefonisch contact had met Ayad (zie gehoorverslag CGVS p. 7) - geen andere maatregelen zouden nemen om te vermijden dat u met Ayad in contact zou kunnen komen en hiervoor enkel op uw moeder zouden rekenen, is reeds opmerkelijk. Ook is het opmerkelijk dat u, die stelde dat het na het eerste aanzoek moeilijker werd om nog telefonisch contact te hebben met Ayad, plots wel mogelijkheid zag om met hem

af te spreken en hem persoonlijk te ontmoeten bij uw vriendin en buurmeisje (S.). De vaststelling dat u bovendien het risico durfde nemen om uw vriend bij (S.) te ontmoeten, zelfs én meermaals seksuele betrekkingen te hebben, doet de nodige vragen rijzen bij de steeds strenger wordende controle die uw broers op u zouden hebben uitgeoefend. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u en Ayad bij (S.) konden samenkomen zonder voorafgaandelijk specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen - dat jullie niet samen arriveerden, niet samen terug vertrokken en zorgden dat niemand op straat jullie zag (zie gehoorverslag CGVS p. 10) kan hier geen ander licht op werpen - én het feit dat jullie elkaar bovendien konden blijven zien bij (S.) tot aan jullie vertrek ettelijke maanden later (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 9). U verklaarde dat uw broers ondermeer weigerden u met Ayad te laten trouwen omdat ze wilden dat u met uw neef zou huwen. Desondanks zetten uw broers geen concrete stappen om het verplichte huwelijk met uw neef te voltrekken, zelfs niet wanneer de familie van Ayad bleef langskomen en uw familie bleef lastigvallen met hun ettelijke aanzoeken naar u toe. Pas in mei 2013 zou u van uw familie vernomen hebben dat het huwelijk met (D.) gepland was voor juli 2013 (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19). Indien uw familie u daadwerkelijk zou hebben willen dwingen in een huwelijk met (D.) kan toch worden verwacht dat zij hiertoe met enige spoed al regelingen zouden hebben getroffen, dit om de schande die u reeds had teweeggebracht door verliefd worden op Ayad te beperken (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U naar een verduidelijking gevraagd waarom uw familie het huwelijk met (D.) niet eerder regelde, en er dus klaarblijkelijk redelijk gerust in was, kan u geen zinnig antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS p. 19).

Ook uw manier van handelen éénmaal u besepte dat u zwanger was, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweerde vrees voor vervolging, i.c. te worden vermoord door uw familie. U verklaarde dat uw broers u reeds sloegen nadat Ayad's familie voor de eerste keer om uw hand was komen vragen omdat ze het reeds als een schande beschouwden dat u zelf uw man had gekozen én u durfde aan niemand vertellen dat u een seksuele relatie had omdat het een schande is in uw cultuur (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 11). In het licht van deze vaststellingen is het hoogst merkwaardig dat u uw zus inlichtte over uw zwangerschap. Ook al kan ergens worden aangenomen dat u uw zus vertrouwde, gelet op het feit dat zij ook degene was die u had geholpen om met Ayad telefonisch contact te hebben, het is allesbehalve aannemelijk dat u vervolgens, nadat uw zus u duidelijk te kennen gaf dat zij u niet zou helpen én u erop wees dat ze het aan uw broers zou vertellen, u niet direct stappen zetten om uzelf in veiligheid te brengen. Ook al spreken u en Ayad elkaar dienaangaande tegen, volgens jullie beider verklaringen vertelde uw zus het niet direct verder aan uw broer en wachtte u gewoon thuis af tot ze het wel had verteld - volgens uw verklaringen vertelde u zus het een paar dagen later aan uw broer terwijl Ayad stelde dat uw zus het diezelfde avond nog, toen één van uw broers thuis kwam, vertelde (zie supra). Dat u voorts, ook nadat uw broer u had geslagen en duidelijk had te kennen gegeven dat hij u zou vermoorden omwille van uw buitenechtelijke relatie en de zwangerschap, nog thuis bleef wachten tot Ayad u de volgende dag rond 8.30u à 9u kwam halen, dit terwijl uw familieleden aan het slapen waren en u gewoon uw woning kon buitenstappen (zie gehoorverslag CGVS p. 21), zet uw geloofwaardigheid nog verder op de helling. De waarachtigheid van uw beweringen kan voorts nog verder, en niet in het minst, in vraag worden gesteld door de houding van uw broer zelf. Ondanks de doodsb bedreigingen die door uw broer ten aanzien van u werden geuit, ondernam hij geen verdere stappen in die richting en nam hij zelfs geen voorzorgen om te vermijden dat u de dag nadien zou kunnen ontsnappen. U hier verschillende keren naar gevraagd, kon u geenszins een overtuigend antwoord geven. U merkte eerst op dat uw broer toen alleen thuis was en schrik had om door de autoriteiten te worden gearresteerd. U dan gevraagd waarom er niets gebeurde als uw andere broers thuiskwamen, repliceerde u gewoon dat u ze u meedeelden dat ze zouden kijken om u te doden, maar u kon dan ontsnappen. U nog gewezen op het feit dat de autoriteiten in uw land van herkomst doorgaans niet tussenkomen in zaken van geweld die te maken hebben met eer, én de daders doorgaans niet worden gestraft (zie informatie in bijlage), stelde u plots dat uw moeder uw broer had gesmeekt u niet te doden en de zaak in beraad te nemen tot de andere broers thuiskwamen. U dan nogmaals gevraagd wat er gebeurde toen uw andere broers 's avonds thuiskwamen, stelde u plots dat geen van uw andere broers die avond naar huis kwam en u dan de dag nadien kans had gezien om te vluchten (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Uw steeds wisselende verklaringen komen uw geloofwaardigheid geenszins ten goede. U beweerde tot slot dat u wel hoorde dat uw familie naar u op zoek ging na uw vlucht, en tot op heden u en uw kind zou willen doden, maar u kan op geen enkele manier in concreto aanhalen welke stappen uw familie precies heeft gezet/nog steeds zet om u op te sporen. U heeft het enkel van horen zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 23).

Uit het geheel van voorgaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven en uw beweerde vrees voor vervolging. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend."

Ook de door u neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, documenten die louter uw niet betwiste persoonsgegevens bevatten, vermogen voorgaande bevindingen geenszins om te vormen. Ook uw reispas en Turks visum kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Deze documenten bevatten, naast uw persoonsgegevens, enkel informatie aangaande uw reis uit Irak en ook deze gegevens worden op zich niet betwist.

Naast voorgaande beoordeling van uw asielaanvraag, dient eveneens te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing aangaande (M. R. H.), verder verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Dereluk, Dohuk (Noord-Irak). Op 26 juni 2012 zou u op een huwelijksfeest uw huidige partner, Tatar Aziz Ayad (OV 7.761.619) hebben ontmoet. Hij zou u zijn telefoonnummer gegeven hebben en u zou hem het nummer van uw zus (Si.) hebben gegeven - zelf had u geen mobiele telefoon - zodat jullie contact zouden kunnen houden zonder dat uw strenge broers en moeder hiervan op de hoogte zouden zijn. U zou uw zus hebben ingelicht en mits haar hulp zou u af en toe met Ayad hebben kunnen bellen. Kort nadat u Ayad had ontmoet zou u ook uw vriendin en buurmeisje (S.) over de ontmoeting hebben verteld. Zij zou u hebben voorgesteld dat u en Ayad elkaar af en toe bij haar thuis konden ontmoeten als ze alleen was. Een paar weken nadat u en Ayad elkaar hadden ontmoet zou de broer van Ayad contact hebben opgenomen met uw familie met de melding dat ze wilden langskomen omdat ze interesse in u hadden. Uw oudste broer zou hen geantwoord hebben dat ze mochten langskomen en dat ze het aanbod zouden onderzoeken. Toen de familie van Ayad effectief bij jullie thuis kwam om uw hand te vragen zou uw jongste broer hen direct hebben gezegd dat ze nooit akkoord zouden gaan met het aanzoek omdat Ayad geen familie was én omdat u reeds was beloofd aan uw neef, (D.). Ook uw overige broers en zussen zouden u hebben duidelijk gemaakt dat u niet met Ayad kon huwen. Na het huwelijksaanzoek zouden uw broers u hardhandig hebben aangepakt. Uit schrik voor uw broers zouden u en Ayad hierop volgend minder telefonisch contact hebben gehad maar af en toe bij (S.) hebben afgesproken. Tien dagen nadat het huwelijksaanzoek geweigerd werd zouden u en Ayad bij (S.) thuis voor het eerst seksueel contact hebben gehad. In de daaropvolgende maanden zouden jullie telkens jullie elkaar ontmoetten bij (S.) seksuele betrekkingen hebben gehad. De familie van Ayad zou ondertussen nog 11 keer bij uw familie zijn langs geweest om uw hand te vragen, doch tevergeefs. Begin mei 2013 zou u tot de vaststelling gekomen zijn dat u zwanger was. U zou uw zus (Si.) hebben ingelicht en haar hebben gevraagd wat te doen. Uw zus zou u hebben duidelijk gemaakt dat u nu te ver was gegaan en zou hebben gezegd dat u maar raad aan Ayad moest vragen. Een paar dagen later, op 14 mei 2013, zou uw zus vervolgens uw broer (K.) hebben verteld dat u zwanger was. U zou hierop zwaar geslagen zijn door uw broer en hij zou ermee bedreigd hebben u te vermoorden. Uw moeder zou uw broer gesmeekt hebben u niet te doden en de zaak in beraad te nemen en te overleggen met uw andere broers. Daar deze niet thuis waren op dat moment zou uw broer die dag niets meer ondernomen hebben. De volgende ochtend, toen iedereen aan het slapen was, zou u Ayad hebben opgebeld en hebben verteld wat er gebeurd was. Ayad zou beslist hebben dat jullie moesten vertrekken en hij zou u direct hebben opgehaald. Samen zouden jullie vervolgens naar Shakhlawā zijn gegaan waar jullie bij de zus en schoonbroer van Ayad verbleven. Op 18 mei 2013 zouden u en Ayad in Shakhlawā religieus zijn gehuwd. In de periode dat u en Ayad in Shakhlawā verbleven zou de broer van Ayad nog tweemaal gepoogd hebben om, via een bemiddelaar en mits het voorstel van een financiële compensatie, tot een oplossing te komen maar uw familie zou telkens geweigerd hebben. Uw broers zouden ook telkens hebben aangegeven dat ze u en uw (ongeboren) kind zouden doden éénder waar ze u zouden tegenkomen. Uw schoonbroer zou u ook hebben laten weten dat uw familie overal naar u op zoek is. De broer van Ayad zou ondertussen reisdocumenten hebben geregeld voor u en Ayad en, om uw leven en het leven van uw kind veilig te stellen, zouden u en Ayad, op 11 juli 2013 Shakhlawā

verlaten hebben en vanuit Silopi (Zuidoost-Turkije) met het vliegtuig naar Istanbul zijn gereisd. jullie zouden tot 4 september 2013 in Turkije hebben verbleven en vervolgens met een vrachtwagen naar België zijn verder gereisd. Op 9 september 2013 zou u, met Ayad, in België zijn aangekomen en u diende hier diezelfde dag een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u via de familie van Ayad vernomen hebben dat uw familie nog steeds vastberaden is om u en uw kind te doden. Een paar dagen terug nog zou u dit nogmaals vernomen hebben.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs. Na uw gehoor stelde u het CGVS nog in het bezit van uw Iraaks paspoort en uw Turks visum.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees voor vervolging door uw familie.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u en uw partner Ayad Tatar Aziz elkaar veelvuldig en op flagrante wijze tegenspraken en dit met betrekking tot essentiële elementen van jullie relaas.

Zo verklaarde u dat Ayad's familie een paar weken - het was nog geen maand - nadat u Ayad op 26 juni 2012 had leren kennen een eerste keer bij uw familie langskwam om uw hand te vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde hierbij ook nog dat de broer van Ayad voordien telefonisch contact had gezocht met uw familie waarbij uw familie werd ingelicht van het feit dat zij interesse hadden in u (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9). Ayad beweerde daarentegen dat het eerste huwelijksaanzoek pas plaatsvond 3 à 4 maanden nadat jullie elkaar op 26 juni 2012 hadden leren kennen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 7 en p. 10). Ook Ayad stelde dat er vooraf reeds contact was geweest tussen zijn broer en uw broer waarbij uw broer reeds werd ingelicht van het feit ze uw hand zouden komen vragen, maar volgens Ayad gebeurde dit tijdens een ontmoeting op straat (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 8). Ayad vervolgens gewezen op uw verklaringen en om enige uitleg gevraagd voor de verschillen, kon hij deze niet verklaren. Hij kwam niet verder dan eerst op te merken dat u misschien verkeerd werd begrepen tijdens het gehoor. Wanneer de 'protection officer' hierop repliceerde dat u tijdens het gehoor meermaals werd gevraagd of u de tolk begreep én dat u het moest aangeven als u bepaalde dingen niet begreep, stelde hij zonder meer niet te weten waarom u een andere versie weergaf. Betreffende de ontmoeting tussen beide broers voor het eerste aanzoek, stelde Ayad uiteindelijk niet te weten of deze rechtstreeks dan wel via de telefoon plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 26). Dit is niet geloofwaardig. Waar u voorts verklaarde dat uw familie reeds bij het eerste huwelijksaanzoek duidelijk te kennen gaf dat ze niet akkoord gingen met een huwelijk tussen u en Ayad én hiermee ook nooit akkoord zouden gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9), stelde uw vriend dan weer dat uw familie bij 11 van 12 aanzoeken nooit een duidelijk antwoord heeft gegeven. Uw familie zou zich altijd hebben weggestoken achter bepaalde uitvluchten en pas bij het 12de aanzoek zou uw familie klaar en duidelijk hebben gezegd dat Ayad's familie jullie met rust moest laten (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 7). Waar u voorts stelde dat u reeds bij het eerste aanzoek vernam dat het huwelijk werd geweigerd omdat Ayad geen familie was én omdat u aan uw neef (D.) zou worden uitgehuwelijkt (zie gehoorverslag CGVS p. 7), stelde Ayad dan weer dat hij wel een vermoeden had dat u met uw neef zou moeten huwen, maar toen hij u daarover aansprak zou u hierover niets geweten hebben. Pas na het 12de huwelijksaanzoek zou u Ayad zijn vermoeden betreffende een huwelijk met (D.) bevestigd hebben. Voorts zou ook een vriend van uw familie, (J.), hem na het 12de aanzoek uitdrukkelijk over het geplande huwelijk tussen u en (D.) hebben verteld (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 8). Van enig tussenkomst van uw familielid (J.) heeft u dan weer met geen woord gerept. Ook hier werd Ayad om enige opheldering gevraagd doch weerom kon hij geen overtuigende uitleg geven. Zo stelde hij dat zijn familie misschien wel al op de hoogte was maar het hem niet wilde zeggen. Hem vervolgens gevraagd waarom zijn familie dan nog 11 keer zou zijn blijven langskomen bij uw familie als ze al zouden geweten hebben dat het aanzoek nooit zou aanvaard worden, stelde hij dat zijn familie hem wilde helpen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Deze uitleg houdt geen steek.

Waar u voorts verklaarde dat u Ayad nadat het eerste aanzoek werd geweigerd ook af en toe bij (S.) ontmoette (zie gehoorverslag CGVS p. 7), beweerde Ayad dan weer dat jullie elkaar de eerste keer ontmoetten bij (S.), nl. voor het eerste aanzoek plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 6). Weerom kon Ayad deze ongerijmdheid niet vergoelijken. Hij kwam niet verder dan op te merken dat hij het niet weet, dat jullie veel meemaakten en naar hier kwamen in de hoop hulp te krijgen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 17). Nog volgens uw verklaringen hadden u en Ayad voor het eerst seksueel contact 10 dagen nadat het eerste huwelijksaanzoek geweigerd werd (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Ayad zelf beweerde dan weer dat jullie voor het eerst naar bed gingen met

elkaar nadat hij 12 keer om uw hand had gevraagd (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 9). Opnieuw werd Ayad met uw verklaringen geconfronteerd maar een verduidelijking kwam er niet en hij kwam niet verder dan te verwijzen naar jullie moeilijke reis, het feit dat u zwanger bent en dat jullie veel meemaakten (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 18). Waar u verklaarde dat u een paar maanden voor uw vertrek vermoedde dat u zwanger was en een week voor uw vertrek uw zus hiervan op de hoogte bracht (zie gehoorverslag CGVS p. 11 en 19), stelde Ayad dan weer dat u hem de dag voor uw vlucht uit uw huis op de hoogte bracht van uw zwangerschap. Nog volgens Ayad was u ook zelf pas sinds die dag op de hoogte van uw zwangerschap én u vertelde het uw zus ineens ook diezelfde dag (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 13 en 14). Overeenkomstig uw verklaringen bleef u nog een week thuis nadat u uw zus had verteld dat u zwanger was. U stelde eveneens dat uw zus dit nieuws pas na een paar dagen aan uw broer vertelde (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Ayad beweerde dan weer dat u reeds de dag nadat u uw zus inlichtte van uw zwangerschap de ouderlijke woning ontvluchtte. Nog volgens Ayad zou uw zus ook diezelfde dag nog uw broer op de hoogte hebben gebracht van uw zwangerschap (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 13 en 15). Hier kwam Ayad dan weer niet verder dan louter op te merken dat hij de feiten heeft verteld zoals hij ze van u had gehoord. Waarom u hem dan een andere versie van de feiten zou hebben voorgeschoteld kon hij niet verklaren (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 18).

Volgens uw verklaringen kende de familie van Ayad geen problemen met uw familie omwille van jullie geheime relatie en uw zwangerschap. U was degene die werd gezocht en die, samen met uw kind, moest gedood worden. Nog volgens uw verklaringen ging uw familie u niet zoeken bij de familie van Ayad (zie gehoorverslag CGVS p. 13, 14 en 15). Ayad zelf zei dan weer dat zijn familie werd bedreigd door uw familie én hij stelde eveneens dat uw familie ook naar hem zocht, waarschijnlijk om hem te doden. Ayad stelde voorts uitdrukkelijk dat het ook zijn probleem was en merkte op dat uw familie bij zijn zus is langsgestaan op zoek naar hem (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 17). Na uw verklaringen te hebben gehoord stelde Ayad dat u misschien niet weet dat uw familie langsging bij zijn familie én hij merkte nog op dat hij niet verplicht is om u bang te maken (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Zonder afbreuk te doen aan zijn intentie om u te beschermen mag er redelijkerwijs toch worden verondersteld dat Ayad u wel degelijk inlicht over de evolutie van jullie situatie in uw land van herkomst zodat ook u een duidelijk zicht heeft op de risico's die jullie mogelijks lopen in geval van een eventuele terugkeer. U verklaarde nog dat de broer van Ayad, samen met andere familieleden van uw man, tweemaal probeerde om bij uw familie, via bemiddeling, tot een oplossing te komen, doch tevergeefs (zie gehoorverslag CGVS p. 22), terwijl Ayad dan weer stelde dat uw broer met één iemand van uw familie contact had in de hoop tot een oplossing te komen. Ayad kon evenwel niet precies zeggen hoeveel pogingen zijn broer ondernam en gokte tussen één keer, tien keer of meer (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 16). Volgens Ayad had u misschien meer informatie hierover (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Gezien u en Ayad op dat moment in Shakhlawā verbleven én de broer van Ayad diegene was die de pogingen ondernam, kan er logischerwijs worden verondersteld dat Ayad over dezelfde informatie zou beschikken als u. Dat u, zoals Ayad beweert, meer informatie zou hebben over deze bemiddelingspogingen klemt dan weer met de intentie van Ayad om u te beschermen en u geen schrik aan te jagen (zie supra). Waar u verklaarde dat u ook na jullie aankomst in België nog van Ayad's familie hoorde dat uw familie nog steeds naar u op zoek is en u wil doden - de laatste keer dat u dit nieuws hoorde was een paar dagen voor uw gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 14) - stelde Ayad dan weer uitdrukkelijk dat jullie de laatste keer iets vernamen over jullie situatie in Irak toen jullie in Istanbul waren. Hij merkte hierbij uitdrukkelijk op blij te zijn dat jullie niets meer vernamen sinds jullie twee maanden terug in België aankwamen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 17). Ook deze ongerijmdheid kon Ayad niet verklaren. Hij stelde zonder meer dat hij gelijk had en dat u zich vergiste (zie gehoorverslag CGSV Ayad p. 19).

Tot slot legden u en Ayad nog tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de identiteitsdocumenten die u voorlegde en de manier waarop u deze hier ontving. U stelde dat uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bij uw moeder lagen en dat de broer van Ayad deze, na jullie vertrek, 'via via' van uw moeder heeft verkregen en deze vervolgens naar u in België kon opsturen (zie gehoorverslag CGVS p. 16 en 17). Volgens Ayad zorgde zijn broer voor een nieuwe identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs voor u toen jullie in Shakhlawā verbleven. Hij zou hiertoe smeergeld hebben betaald om dit in orde te krijgen (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 11-12). Na confrontatie met uw verklaringen stelde Ayad dat u het over uw oude identiteitskaart had. Hij beweerde dat uw broer, via een tussenpersoon, van uw moeder uw oude identiteitskaart kreeg en vervolgens op basis van deze oude identiteitskaart een nieuwe voor u kon aanvragen. Deze uitleg kan niet worden weerhouden, temeer daar Ayad, toen hij werd gevraagd hoe zijn broer in de mogelijkheid was om zonder uw aanwezigheid een identiteitskaart aan te vragen, beweerde dat zijn broer alles regelde met smeergeld. Ayad hierop gewezen, stelde hij nu plots dat zijn broer niet betaalde voor uw identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS Ayad p. 18). Bovendien werd uzelf tijdens uw gehoor uitdrukkelijk gevraagd of de identiteitskaart

en het nationaliteitsbewijs dat u voorlegde bij uw gehoor oude of nieuwe documenten betroffen, en uit uw verklaringen blijkt geenszins dat het hier om stukken gaat die juist voor en met het oog op uw vertrek uit Irak werden aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 17).

Voorgaande bevindingen maken dat reeds de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw asielaanspraak.

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw familie in Irak wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw incoherente en onaannemelijke verklaringen. U beweerde in Irak niet vrij te zijn en onder de strenge controle van uw broers te leven thuis. Zo mocht u niet langer naar school gaan, mocht u niet uit werken, diende u thuis te blijven om uw moeder te helpen met het huishouden en mocht u geen eigen gsm hebben. U zou aanvankelijk telefonisch contact hebben gehad met Ayad maar nadat zijn familie de eerste keer om uw hand kwam vragen, zou het moeilijker geworden zijn om nog telefonisch contact te kunnen hebben. Naarmate de familie van Ayad bleef langskomen om uw hand te vragen, zouden uw broers almaar strenger naar u toe hebben opgetreden. Hierbij is het vooreerst opmerkelijk dat u niet duidelijk kan aangeven waarom het na het eerste aanzoek moeilijker werd en evenmin kan verduidelijken waaruit die strengere controle juist bestond. U hiernaar gevraagd stelde u aanvankelijk dat uw broers na het eerste aanzoek beseften dat u verliefd was op Ayad en u bijgevolg onder toezicht werd geplaatst (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U gevraagd waaruit de steeds strenger wordende controle dan bestond, stelde u dat u voorzichtiger moest zijn en uw vriend niet altijd kon zien wanneer u wilde. U erop gewezen dat dit toch al zo was van in het begin, stelde u dat u het huis niet meer kon verlaten wanneer uw broers thuis waren en u wees erop dat uw broers niet wisten dat u nog bij (S.) ging om uw vriend te zien. U nogmaals gevraagd hoe uw broers u konden controleren als ze niet thuis waren, repliceerde u dat ze op uw moeder rekenden (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dat uw broers, die reeds na het eerste aanzoek zo kwaad waren en u mishandelden omdat u het aangedurfd verliefd te worden op uw vriend - toen wisten ze zelfs nog niet eens dat u in het geniep telefonisch contact had met Ayad (zie gehoorverslag CGVS p. 7) - geen andere maatregelen zouden nemen om te vermijden dat u met Ayad in contact zou kunnen komen en hiervoor enkel op uw moeder zouden rekenen, is reeds opmerkelijk. Ook is het opmerkelijk dat u, die stelde dat het na het eerste aanzoek moeilijker werd om nog telefonisch contact te hebben met Ayad, plots wel mogelijkheid zag om met hem af te spreken en hem persoonlijk te ontmoeten bij uw vriendin en buurmeisje (S.). De vaststelling dat u bovendien het risico durfde nemen om uw vriend bij (S.) te ontmoeten, zelfs én meermaals seksuele betrekkingen te hebben, doet de nodige vragen rijzen bij de steeds strenger wordende controle die uw broers op u zouden hebben uitgeoefend. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u en Ayad bij (S.) konden samenkomen zonder voorafgaandelijk specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen - dat jullie niet samen arriveerden, niet samen terug vertrokken en zorgden dat niemand op straat jullie zag (zie gehoorverslag CGVS p. 10) kan hier geen ander licht op werpen - én het feit dat jullie elkaar bovendien konden blijven zien bij (S.) tot aan jullie vertrek ettelijke maanden later (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 9). U verklaarde dat uw broers ondermeer weigerden u met Ayad te laten trouwen omdat ze wilden dat u met uw neef zou huwen. Desondanks zetten uw broers geen concrete stappen om het verplichte huwelijk met uw neef te voltrekken, zelfs niet wanneer de familie van Ayad bleef langskomen en uw familie bleef lastigvallen met hun ettelijke aanzoeken naar u toe. Pas in mei 2013 zou u van uw familie vernomen hebben dat het huwelijk met (D.) gepland was voor juli 2013 (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19). Indien uw familie u daadwerkelijk zou hebben willen dwingen in een huwelijk met (D.) kan toch worden verwacht dat zij hiertoe met enige spoed al regelingen zouden hebben getroffen, dit om de schande die u reeds had teweeggebracht door verliefd worden op Ayad te beperken (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U naar een verduidelijking gevraagd waarom uw familie het huwelijk met (D.) niet eerder regelde, en er dus klaarblijkelijk redelijk gerust in was, kan u geen zinnig antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS p. 19).

Ook uw manier van handelen éénmaal u besepte dat u zwanger was, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweerde vrees voor vervolging, i.c. te worden vermoord door uw familie. U verklaarde dat uw broers u reeds sloegen nadat Ayad's familie voor de eerste keer om uw hand was komen vragen omdat ze het reeds als een schande beschouwden dat u zelf uw man had gekozen én u durfde aan niemand vertellen dat u een seksuele relatie had omdat het een schande is in uw cultuur (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 11). In het licht van deze vaststellingen is het hoogst merkwaardig dat u uw zus inlichtte over uw zwangerschap. Ook al kan ergens worden aangenomen dat u uw zus vertrouwde, gelet op het feit dat zij ook degene was die u had geholpen om met Ayad telefonisch contact te hebben, het is allesbehalve aannemelijk dat u vervolgens, nadat uw zus u duidelijk te kennen gaf dat zij u niet zou helpen én u erop wees dat ze het aan uw broers zou vertellen, u niet direct stappen zetten om uzelf in veiligheid te brengen. Ook al spreken u en Ayad elkaar dienaangaande tegen, volgens jullie beider verklaringen vertelde uw zus het niet direct verder aan uw broer en wachtte u gewoon thuis af tot ze het wel had verteld - volgens uw verklaringen vertelde u zus het een paar dagen later aan uw broer terwijl Ayad stelde dat uw zus het diezelfde avond nog, toen één van uw

broers thuis kwam, vertelde (zie supra). Dat u voorts, ook nadat uw broer u had geslagen en duidelijk had te kennen gegeven dat hij u zou vermoorden omwille van uw buitenechtelijke relatie en de zwangerschap, nog thuis bleef wachten tot Ayad u de volgende dag rond 8.30u à 9u kwam halen, dit terwijl uw familieleden aan het slapen waren en u gewoon uw woning kon buitenstappen (zie gehoorverslag CGVS p. 21), zet uw geloofwaardigheid nog verder op de helling. De waarachtigheid van uw beweringen kan voorts nog verder, en niet in het minst, in vraag worden gesteld door de houding van uw broer zelf. Ondanks de doodsbedreigingen die door uw broer ten aanzien van u werden geuit, ondernam hij geen verdere stappen in die richting en nam hij zelfs geen voorzorgen om te vermijden dat u de dag nadien zou kunnen ontsnappen. U hier verschillende keren naar gevraagd, kon u geenszins een overtuigend antwoord geven. U merkte eerst op dat uw broer toen alleen thuis was en schrik had om door de autoriteiten te worden gearresteerd. U dan gevraagd waarom er niets gebeurde als uw andere broers thuiskwamen, repliceerde u gewoon dat u ze u meedeelden dat ze zouden kijken om u te doden, maar u kon dan ontsnappen. U nog gewezen op het feit dat de autoriteiten in uw land van herkomst doorgaans niet tussenkomen in zaken van geweld die te maken hebben met eer, én de daders doorgaans niet worden gestraft (zie informatie in bijlage), stelde u plots dat uw moeder uw broer had gesmeekt u niet te doden en de zaak in beraad te nemen tot de andere broers thuiskwamen. U dan nogmaals gevraagd wat er gebeurde toen uw andere broers 's avonds thuiskwamen, stelde u plots dat geen van uw andere broers die avond naar huis kwam en u dan de dag nadien kans had gezien om te vluchten (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Uw steeds wisselende verklaringen komen uw geloofwaardigheid geenszins ten goede. U beweerde tot slot dat u wel hoorde dat uw familie naar u op zoek ging na uw vlucht, en tot op heden u en uw kind zou willen doden, maar u kan op geen enkele manier in concreto aanhalen welke stappen uw familie precies heeft gezet/nog steeds zet om u op te sporen. U heeft het enkel van horen zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 23).

Uit het geheel van voorgaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven en uw beweerde vrees voor vervolging. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast voorgaande beoordeling van uw asielaanvraag, dient eveneens te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u voorgelegde documenten volstaan geenszins om een ander licht te werpen op voorgaande bevindingen. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevatten louter uw persoonsgegevens en deze worden op zich op geen enkel moment in vraag gesteld. Uw paspoort en visum bevatten, naast uw persoonsgegevens, voorts nog informatie betreffende uw reis uit Irak, doch dit staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat het CGVS ten onrechte geen geloof hecht aan het relaas van verzoekers".

Verzoekers menen dat verweerder teveel waarde hecht aan kleine, vaak onbelangrijke verschillen in de verklaringen. Waar verweerder het vreemd vindt dat verzoekster verklaarde dat het eerste contact tussen de families telefonisch gebeurde, terwijl verzoeker voorhoudt dat verzoeksters familie tijdens een ontmoeting op straat werd ingelicht aangaande het feit dat verzoeker haar hand wilde vragen, voeren verzoekers aan dat de besprekingen zelf tussen de families over de huwelijksintentie veel belangrijker zijn.

Vervolgens menen verzoekers dat er geen tegenstrijdigheid is wanneer verzoekster stelde dat zij verzoeker ook af en toe zag bij de buurvrouw nadat het eerste aanzoek werd geweigerd en verzoeker stelde dat de ontmoetingen bij de buurvrouw reeds begonnen vóór het eerste aanzoek. Zowel vóór als na het eerste aanzoek zagen verzoekers elkaar bij de buurvrouw. Verzoekster meent dat de precieze vraag wanneer verzoekers voor het eerst met elkaar naar bed gingen, niet door de tolk werd gesteld, doch wel wanneer de eerste seksuele handelingen begonnen. Diverse tegenstrijdigheden zijn volgens verzoekster te wijten aan het feit dat de tolk Soerani sprak en niet Badini. Verzoeker merkte verzoeksters problemen met de tolk overigens in het begin van zijn gehoor op. Verzoeksters verklaring met betrekking tot de melding van de zwangerschap aan haar zus (en diens broer) is correct weergegeven tijdens het gehoor. Dat verzoeker zich vergiste omtrent de precieze tijdstippen wanneer verzoeksters zus en broer de zwangerschap vernomen hadden, vormt geen reden om het hele relaas als ongeloofwaardig af te doen. Verzoeker was daar immers niet bij aanwezig.

Het loutere feit dat verzoekster niet spontaan heeft gemeld dat het door haar voorgelegde identiteitsdocument een nieuwe identiteitskaart betreft die door verzoekers broer werd aangevraagd, doet geen afbreuk aan verzoekers verklaringen. Op de vraag of het identiteitsdocument een oude kaart van lang geleden of een recente, voor vertrek aangevraagde kaart betrof, antwoordde verzoekster immers dat het niet van haar kindertijd was.

Waar verweerder meent dat hun handelwijze ongeloofwaardig is, wijzen verzoekers erop dat zij alles heimelijk dienden te doen en met de nodige voorzichtigheid. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad menen verzoekers dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Verzoekers wijzen er nog op dat verzoeksters neef niet klaar was om heel snel te trouwen, niettegenstaande verzoeksters broers er wel degelijk op aandrongen. Zulks kan er in geen geval op wijzen dat verzoeksters broers er "gerust" in waren. Dit is verweerders eigen (foutieve) interpretatie, die evenwel uit niks blijkt.

2.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet "*aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent, terwijl verzoekers een reëel risico op ernstige schade zullen lopen in geval van terugkeer en derhalve bescherming dienen te krijgen zoals voorzien in artikel 48/5*".

Verzoekers verwijzen naar recente internetartikelen van *Iraq Business News*, waaruit volgens hen blijkt dat het geweld op vandaag exponentieel is gestegen in vergelijking met 2012. De veiligheidssituatie in Irak is dan ook nog steeds problematisch en wel degelijk willekeurig, getuige het hoge aantal doden en gewonden bij burgers ten gevolge van de aanslagen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekers aanhalen dat er communicatieproblemen rezen met de tolk tijdens verzoeksters gehoor op het CGVS en dat daaraan "*diverse tegenstrijdigheden*" te wijten zijn, terwijl verzoeker deze

problemen bij het begin van zijn gehoor gemeld heeft, dient opgemerkt dat verzoekster bij aanvang van haar gehoor werd duidelijk gemaakt dat zij moest aangeven dat zij iets niet begrijpt, maar dat zij verklaarde de tolk goed te hebben begrepen (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 1-2 en 23). Waar verzoekers aanvoeren dat de precieze vraag wanneer zij voor het eerst met elkaar naar bed gingen, door de tolk niet aan verzoekster werd gesteld, dient opgemerkt dat deze vraag zelfs meerdere malen aan verzoekster werd gesteld (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 8). Verder komen verzoekers niet verder dan te stellen dat “*diverse tegenstrijdigheden*” te wijten zijn aan vertaalproblemen, zonder *in concreto* aan te duiden welke tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn of welke verklaringen verkeerd vertaald zouden zijn geweest. Ook verzoekers raadsman maakte geen opmerkingen aangaande vertaalproblemen tijdens de gehoren (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 24 en gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 21). Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt bovendien dat de gehoren op een normale wijze zijn verlopen. Dat zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan kan dan ook niet worden aangenomen, te meer daar verzoekers geen kritiek uiten op het feitenrelaas in de bestreden beslissingen zodat zij niet aantonen dat zij hun relaas niet correct konden communiceren.

Waar verzoekers stellen dat verweerder teveel waarde hecht aan kleine en onbelangrijke verschillen in de verklaringen, dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoekers stellen dat verzoeker niet aanwezig was wanneer verzoekster haar zwangerschap aan haar zus (en broer) meldde en zich daarom vergiste aangaande de precieze tijdstippen van deze melding, is een blote bewering. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij kernelementen van zijn asielrelaas, zoals het moment waarop verzoeksters zus en broer op de hoogte kwamen van haar zwangerschap, correct in de tijd kan situeren.

Waar verzoekers stellen dat zij heimelijk en met de nodige voorzichtigheid ervoor zorgden elkaar te kunnen zien, dient opgemerkt dat zij hier niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissingen niet kan weerleggen. Dat verzoeksters neef niet klaar was om heel snel met haar te trouwen en dat haar broers daarom geen spoed zetten achter het gedwongen huwelijk, is een gekunstelde *post factum*-verklaring, die evenmin de motieven van de bestreden beslissingen kan ontkrachten. Geen van beide verzoekers maakte er tijdens het gehoor immers melding van. De bestreden beslissingen stellen dan ook terecht: *“De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw familie in Irak wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw incoherente en onaannemelijke verklaringen. U beweerde in Irak niet vrij te zijn en onder de strenge controle van uw broers te leven thuis. Zo mocht u niet langer naar school gaan, mocht u niet uit werken, diende u thuis te blijven om uw moeder te helpen met het huishouden en mocht u geen eigen gsm hebben. U zou aanvankelijk telefonisch contact hebben gehad met Ayad maar nadat zijn familie de eerste keer om uw hand kwam vragen, zou het moeilijker geworden zijn om nog telefonisch contact te kunnen hebben. Naarmate de familie van Ayad bleef langskomen om uw hand te vragen, zouden uw broers almaar strenger naar u toe hebben opgetreden. Hierbij is het vooreerst opmerkelijk dat u niet duidelijk kan aangeven waarom het na het eerste aanzoek moeilijker werd en evenmin kan verduidelijken waaruit die strengere controle juist bestond. U hiernaar gevraagd stelde u aanvankelijk dat uw broers na het eerste aanzoek beseften dat u verliefd was op Ayad en u bijgevolg onder toezicht werd geplaatst (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U gevraagd waaruit de steeds strenger wordende controle dan bestond, stelde u dat u voorzichtiger moest zijn en uw vriend niet altijd kon zien wanneer u wilde. U erop gewezen dat dit toch al zo was van in het begin, stelde u dat u het huis niet meer kon verlaten wanneer uw broers thuis waren en u wees erop dat uw broers niet wisten dat u nog bij (S.) ging om uw vriend te zien. U nogmaals gevraagd hoe uw broers u konden controleren als ze niet thuis waren, repliceerde u dat ze op uw moeder rekenden (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dat uw broers, die reeds na het eerste aanzoek zo kwaad waren en u mishandelden omdat u het aangedurfd verliefd te worden op uw vriend - toen wisten ze zelfs nog niet eens dat u in het geniep telefonisch contact had met Ayad (zie gehoorverslag CGVS p. 7) - geen andere maatregelen zouden nemen om te vermijden dat u met Ayad in contact zou kunnen komen en hiervoor enkel op uw moeder zouden rekenen, is reeds opmerkelijk. Ook is het opmerkelijk dat u, die stelde dat het na het eerste aanzoek moeilijker werd om nog telefonisch contact te hebben met Ayad, plots wel mogelijkheid zag om met hem af te spreken en hem persoonlijk te ontmoeten bij uw vriendin en buurmeisje (S.). De vaststelling dat u bovendien het risico durfde nemen om uw vriend bij (S.) te ontmoeten, zelfs én meermaals seksuele*

betrekkingen te hebben, doet de nodige vragen rijzen bij de steeds strenger wordende controle die uw broers op u zouden hebben uitgeoefend. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u en Ayad bij (S.) konden samenkomen zonder voorafgaandelijk specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen - dat jullie niet samen arriveerden, niet samen terug vertrokken en zorgden dat niemand op straat jullie zag (zie gehoorverslag CGVS p. 10) kan hier geen ander licht op werpen - én het feit dat jullie elkaar bovendien konden blijven zien bij (S.) tot aan jullie vertrek ettelijke maanden later (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 9). U verklaarde dat uw broers ondermeer weigerden u met Ayad te laten trouwen omdat ze wilden dat u met uw neef zou huwen. Desondanks zetten uw broers geen concrete stappen om het verplichte huwelijk met uw neef te voltrekken, zelfs niet wanneer de familie van Ayad bleef langskomen en uw familie bleef lastigvallen met hun ettelijke aanzoeken naar u toe. Pas in mei 2013 zou u van uw familie vernomen hebben dat het huwelijk met (D.) gepland was voor juli 2013 (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19). Indien uw familie u daadwerkelijk zou hebben willen dwingen in een huwelijk met (D.) kan toch worden verwacht dat zij hiertoe met enige spoed al regelingen zouden hebben getroffen, dit om de schande die u reeds had teweeggebracht door verliefd worden op Ayad te beperken (zie gehoorverslag CGVS p. 6). U naar een verduidelijking gevraagd waarom uw familie het huwelijk met (D.) niet eerder regelde, en er dus klaarblijkelijk redelijk gerust in was, kan u geen zinnig antwoord geven (zie gehoorverslag CGVS p. 19).” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Voor het overige komen verzoekers niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissingen niet kan weerleggen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtuigend motief dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de identiteitsdocumenten die zij neerlegden, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissingen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relazen en de elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat in Noord-Irak (de Koerdische regio) geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoekers verwijzen in onderhavig verzoekschrift weliswaar naar internetartikelen van *Iraq Business News*, doch hieruit blijkt geenszins dat de in deze artikelen omschreven incidenten betrekking hebben op de provincies die ressorten onder het Koerdisch gebied vanwaar verzoekers afkomstig zijn. Er wordt immers melding gemaakt van het noorden en centrum van Irak, van de "North Central and West Regions" en van de omgeving van Bagdad. Aldus is de informatie waarnaar verzoekers verwijzen niet van aard om aan te tonen dat verweerdere informatie onjuist of achterhaald is.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relazen en de elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS